

Lübnan ile Suriye Arasında “Sûnî Sınırlar” Krizi

Birkaç haftadır Lübnan ile Suriye arasında “el-Hudud” denilen bölgede, büyük bir şer tehdidi taşıyan boğucu bir krize şahit olunmaktadır. Amerika ile Avrupa arasındaki çatışmanın uzantısı olarak “milliyetçilik” adını alan, Ümmetin evlatları arasında nefret tohumları ekmeye devam eden ve bölücülüğe ve zaafiyete götüren iğrenç fırkacılık atmosferinde Suriye Ordusu’nun Lübnan’dan çekilmesinin yanı sıra son birkaç aydır görülen ahmak yöneticilerin tavırları ve fırkacı câhiliyye nâraları, bu “sınır” krizi atmosferini oluşturmada dikkate değer bir rol oynamaktadır.

Diğer taraftan aynı anda Filistin ve Irak’taki kardeşlerimiz şiddetin, vahşetin ve mücrim saldırıların en kötüsüne mâruz kaldıkları halde, Lübnan ve Suriye’deki yöneticiler ve yetkililer birbirlerini yemekte, Lübnan ve Suriye halklarını, Filistin ve Irak’taki kardeşlerini destekleyerek kendi yaralarını sarmaktan alıkoyarak vakitlerini öldürmektedirler. Binlerce ailenin âkibetini tehdit etmek üzere bu “sınır” krizinin başlatıldığı sırada, “yetkililer” veya “yetkilendirilmişler” bakanlık koltuklarını birbirleri arasında paylaşmak için utanç verici bir çekişmeyle zaman geçirmektedirler.

Sorulması gereken soru şudur: Bu krizin alevlendirilmesinde kimin çıkarı vardır? Kim bunu istismâr etmektedir? Cevap şudur: İlk istismarcı şüphesiz Amerika ve Batılı devletlerdir. Onlar ki Ümmetin beldelerini yeniden birleştirmek, Batı’nın dikip sayelerinde Ümmete zillet ve hezîmet tattırdığı nizamları yok etmek ve bunların hepsinin yerine **Nübüvvet Minhâcî üzere Râşidî Hilâfet Devleti’**ni kurmak üzere harekete geçmesini engellemek için gece-gündüz büyük bir hırsla çalışmaktadırlar. O kadar ki bu kriz, Lübnan’daki siyâsî varlığın (devletin) kırılganlığını ve zayıflığını ifşâ etmiştir. Nitekim bu sûnî sınırların kapatılması, gündelik tarım ürünlerinin zarar görmesine ve endüstriyel ürünlerin azalmasına yol açmaktadır ki bu, çiftçileri, sanâycileri ve bu iki alanda geçimlerini sağlamak ve evlatlarını giydirmek üzere çalışanları tehdit etmiştir ve hâlen etmektedir.

Bu şekilde sınırların sürekli kapatılması büyük bir münkerdir. Çünkü Allah [Subhânehu ve Te’âlâ]’nın birbirlerine kardeş kıldığı insanlar arasında düşmanlık tohumları eken câhilî, iğrenç ve “ulusal” fırkacılığı körüklemektedir. Aynı zamanda insanların maslahatlarına ve yaşamlarına zarar vermektedir. Oysa Allah [Subhânehu ve Te’âlâ] şöyle buyurmuştur: **Mü’minler ancak kardeşirler.** [el-Hucûrât 10] Ve şöyle

buyurmuştur: **O’nun [Allah’ın] nîmeti sayesinde (birbirinize) kardeşler olmuştunuz.**

[Âl-i ‘İmrân 103]

Biz, **Hizb-ut Tahrir** / Lübnan Vilâyeti olarak, Lübnan ve Suriye’deki halkımızdan, kendilerine kötülük etmek için pusuda bekleyenlere fırsat vermemelerini, bütün milliyetçi, vatancı veya fırkacı bağnazlıkları çöpe atmalarını ve Allah [Subhânehu ve Te’âlâ]’nın kulpuna sımsıkı sarılmalarını istiyoruz. Nitekim Allah [Subhânehu ve Te’âlâ] şöyle buyurmuştur: **Allah kulpuna sımsıkı sarılın ve sakın ayrılığa**

düşmeyin! [Âl-i ‘İmrân 103]

Rasulullah [SallAllahu ‘Aleyhi ve Sellem] ise şöyle buyurmuştur:

...»

«

...

... Ve

birbirinizin kardeşleri olarak Allah’ın kulları olun! Müslüman Müslümanın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu alçaltmaz ve onu tahkir etmez... Müslüman kardeşini tahkir etmesi, kişiye şer olarak yeter. Her Müslümanın kanı da malı da ırzı da Müslümana haramdır!

Lübnan’daki ve Suriye’deki halkımızın bu komediye son vermek üzere bu zavallı zâlim yöneticilerin ellerinden tutup aşağı çekmeleri gerekir. Nitekim bu uşak yöneticileri değiştirip İslâm’ın Hidâyeti ve Nûru ile yönetecek, bu uydurma “sınırları” nihâî olarak kaldıracak ve Müslümanların beldelerini yeniden birleştirecek olan tek bir Halîfe’ye bey’at vermek farzdır. Böylece Ümmet, bu mücrim Batılı devletlerin nüfuzundan kurtulur, kuvvet ve izzet dizginlerini eline alır ki bu, hem dünyada şerefli bir hayatın hem de Âhirette büyük mükâfatın önünü açacaktır.

Muhakkak ki bu, Allah’a zor değildir. [İbrâhim 20]